

Bemærkninger til foranstaaende Lovforflag.

Med Hensyn til Afgang til Brændeviinshandel paa Landet bestemtes det ved § 56

Lov af 29de December 1857 om Haandværks- og Fabrikdrift samt Handel og Væretning m. m., at det indtil videre skulde have sit Forblivende ved de gjældende Bestemmelser, hvorefter Berettigelse til at drive saadan Handel var betinget af dertil gjennem Indenrigsministeriet erhvervet kongelig Bevilling.

Forinden Næringslovens Krafttræden var der imidlertid ikkun ganske undtagelsesvis bleven meddeelt saadanne Bevillinger, som alene gave Vedkommende Berettigelse til at drive Brændeviinshandel, hvorimod denne Handel for Landets Vedkommende næsten udelukkende blev drevet af dem, som havde Bevilling paa Krohold, hvormed en, dog indskrænket, Ret til Brændeviinsalg ud af Huset i Henshold til Frdn. 2den August 1786 § 2 var forbunden. Uagtet den i Næringslovens § 59 indeholdte nærmere Bestemmelse med Hensyn til Omfanget af den Næringsdrift, der skulde ansees indbefattet under Gjæstgiveri (Krohold), medførte, at der ikke til de Kroholdsbevillinger, som af Ministeriet bleve meddeelte efter den 1ste April 1858, knyttede sig en saadan Ret til Brændeviinsalg ud af Huset, som den, der tilkommer de ældre Kroholdere, havde dette dog ikke til Følge, at Bevillinger til at drive Brændeviinshandel i Tidsrummet indtil den 1ste Januar 1862, da Næringsloven fuldstændig traadte i Kraft, bleve meddeelte i et synderlig større Antal end tidligere havde været Tilfældet. Fra ny nævnte Tidspunkt indtraadte der derimod en Forandring heri, og de ommeldte Bevillinger ere siden aarlig bleve meddeelte i et temmelig betydeligt Omfang. Deres Antal har saaledes været i 1863 117, i 1864 56, i 1865 86, i 1866 134, i 1867 123 og i 1868 102. Disse Bevillinger ere næsten udelukkende tilstaaede deels Gjæstgivere, deels Kjøbmænd og tildeels Detaillister, og Brændeviinsubdsalg ere saaledes i Reglen ikke bleve bevilgede indenfor en Afstand af 1½ Mil fra nærmeste Kjøbstad. Medens derhos Bevilling sjelden er bleven

negtet de Forstnævnte, har Afgjørelsen af de fra Kjøbmænd og Detaillister indkomne Andragender, forsaavidt det efter de foreliggende Oplysninger overhovedet maatte antages, at der var Trang til et Brændeviinsubdsalg paa det paagjældende Sted, navnlig hervet paa, om Vedkommendes Handel var af et nogenlunde betydeligt Omfang, idet man ikkun i saa Tilfælde har fundet, at Vedkommende kunde ansees at have Krav paa at erholde den omspurgte Handelsberettigelse, ligesom ogsaa dens Forbindelse med en større Handelsforretning maatte afgive en ikke ringe Betyggelse mod Misbrug.

Uagtet den Afgang, der saaledes haves til at erhverve Bevilling til at drive Brændeviinshandel paa Landet, synes at maatte være tilstrækkelig til at sikkre Landboerne en nogenlunde let Forsyning med Brændevin, er det dog en Følge af det Hensyn, Ministeriet har troet at burde tage til de Erklæringer, der i disse Sager afgives af de stedlige Myndigheder, og til de forfjellige Ansøelser, der gjøre sig gjældende hos disse med Hensyn til Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af at forøge Antallet af Brændeviinsubdsalgsstederne, at de Bevillinger, der ere meddeelte, ikke i samme Omfang ere komne de forfjellige Egne af Landet tilgode. Ligesom den herved fremkomne Ulighed vel paa fine Steder kan fremkalde nogen Misfornoieelse hos Beboerne, saaledes er det paa den anden Side en Selvfølge, at det Valg Ministeriet i mange Tilfælde maatte træffe, naar flere, mulig lige kvalificerede, Personer ansøge om Bevilling til paa samme Sted at drive Brændeviinshandel, altid vil fremkalde Utilfredshed hos dem, hvem Bevilling bliver nægtet.

Disse Ulemper, der maa ansees uundgaaelig knyttede til den nu bestaaende Ordning, have tilligemed den Omstændighed, at der fra forfjellige Sider er reist Tvivl om, hvorvidt der overhovedet længere maatte være Anledning til at bibeholde særlige Regler om Afdgangen til at drive Brændeviinshandel paa Landet, foranlediget, at Spørgsmaalet herom i den senere Tid flere Gange har været bragt paa